

**Ὁ Φασουλῆς ὁ δωφρονῶν
στὴν Ἀνασσάν τῶν Βρεττανῶν.**

Ἐδοί φωνάζω κ' ὁδὲ κόμ, τοῦτέτοι καλῶς ὄρισες,
Βασίλισσα κλεινῇ,
μεγάλη καὶ τρανῇ,
ποῦ κ' ἄλλοτε μᾶς γνῶρισες.

Ὡς εὐ παρήσῃς, Ἀνασσα, στὴν πόλιν μας... πρὸ χρόνων
μᾶς ἤλθες ὡς Πριγκήπισσα τῆς Οθαλλας μόνον,
μὲ τῆς Δαμπρῆς τῆς κουμπουραῖς, μὲ βαρελότων κρότους,
ὅπου κ' ἔμας παρηγοροῦν καὶ δοῦλους ἀντιρώτους.

Σὲ δέχεται μ' ἀνθοβορῶχῃν,
μὲ φῶτα, μὲ καμάραις,
μὲ πανευγνώμονα ψυχῇν,
μὲ χίλιας ὁρᾶ τρωμάρας.

Σὲ δέχεται, Βασίλισσα, μὲ τόσας συγκανήσεις,
μ' Ἑλληνικὰς καὶ μ' Ἀγγλικὰς Δημάρχων προφωνήσεις,
μὲ τῆς Δαμπρῆς τῆς κουμπουραῖς, μὲ βαρελότων κρότους,
ὅπου κ' ἔμας παρηγοροῦν καὶ δοῦλους ἀντιρώτους.

Ἐμπρός σου μᾶς κυτῆς σκυφτοῦς
κ' ὄλοι σοῦ λὲν σπολλάτην,
καὶ σφάξουν μύσχος σπειντοῦς
ἀπάνω σ' τὸ Παλάτι.

Ἄκου καὶ τὸν στραβοκάνη,
τὸν σαχλὸ τὸν Φασουλιῆ...
τέους ἄθλους ἔχει κάνει
τῶν γιγάντων ἢ φυλῆ.

Θάμμασε καὶ σὺ τὸ μένος κυρίαρχου θαυμαστοῦ,
ποῦ σκόνειτ' αἰμοβόρος μὲ τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ.

Πάσχα θεῖον καὶ γλυκὸ,
μπαμ ἔδω καὶ μπούμ ἐκεῖ.
Πάσχα, τῆς ἀγάπης σάβλη,
κ' ὄπου πᾶς σφωρῆει βόλι.

Ἡ φυλὴ τῆς δόξης τούτη
δὲν μπορεῖ χωρὶς μπαροῦτι,
δίχως μία πιστολιὰ
νὰ παρᾶσῃ Πασχαλιὰ.

Καὶ καθένα παλλημάρι
τῶν γενναίων τῶν συγχρόνων
λαχταρᾷ τὸ Καρικάρι
τὸ γνωστόν τῶν Ἰαπῶνων.

Πάνει δηλαδὴ μαγαίρι
μὲ τὸ σιβαρὸ τοῦ χέρι
καὶ τὸ χῶνει στὴν κοιλιά του,
κ' ὄστερα τραβᾷ καλιὰ του.

Βλέπει κάθε φαταούλα
νὰ βροντᾷ καὶ νὰ κροῦτῃ,
δὲν ἀκούει τὸν Παπποῖλα,
δὲν ἀκούει τὸν Κατῆ.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀγάπης
θέλει νὰ γενῆ χασάπης,
μπουρλοτιμῆς, σκοπευτῆς,
κ' ὁμοφύλων νικητῆς.

Ἀπὸ κρότους ἢ πόλις βουτῆει
καθενὸς πολεμάρχου μπικρῆ,
καὶ γαῖοι βροτοῦν καὶ μικροί,
καὶ μπαροῦτι μυρῆει.

Τι στρατοὶ θὰ δοξάσουν καὶ στόλοι
τῆν φυλῆν τοῦ παρόντος καιροῦ,
κ' ἄμολαρον πολλοὶ κουπουροῦ,
κ' ὄποιον πάρη τὸ βόλι.

Στῆς Δαμπρῆς τοὺς ἀγρίους πολέμους,
ποῦ κλονίζουσι τοὺς Σκάρδους, τοὺς Ἀίμους,
ὄλοι στέκουσι γενναῖοι καὶ ντοῦροι
καὶ κανεῖς δὲν τὸ κῆρι κουμποῦρι.

Τὸν ἀρχαῖον ἰδὲ Παρθενῶνα,
τῆς Δαμπρῆς τὸν φωτίζουσι πυρσοί...
τῆς κλεινῆς Ἀβιθῶνος Κορῶνα,
τοὺς ἀνδρείους χαρῆτα καὶ σῦ.

Πάλιν μὲ τοὺς ἤχους κρότων
κουμπουραῖν καὶ βαρελότων
ἀρπυνιάθησαν πολλοί.

Πάλιν ἔχαιρε κ' ἄσκιρα
μ' αἵματοβρογγίμα μῆφια
τῶν φωνάδων ἢ φυλῆ.

Πάλιν νίκη παραστέκει
καὶ κυτῆ τὸ ρεμπειλῶ,
καὶ χροῦδὸ στεράνια πλέκει
στὸν Ρωμηῶν τὸ μακελιῶ.

Μέσα σ' τοῦ κόσμου τὴν βοήν,
στῆς τελετῆς τὸν ὄλον,
λόγκ' ἄβ φωνάξω δι Κουίν
κ' ἔγω μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἀπότου Σὺ Πριγκήπισσα μᾶς ἤλθες ἔδω πέρα,
Βασίλισσα τῶν Βρεττανῶν, πασῶν ἐνδοξότερα,
πολλὰ στυτελοῦσθησαν εἰς τοῖτον τὸν κλανθιμῶνα,
κ' ἴδου σ' τὸ Στιδῶν ἐκεῖ
ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί,
κ' ἤλθε ὁρομεὺς ἐν πτόλιτος ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα.

Κατόπιν τούτων ἔγιναν ἀγῶνες μεγαλύτεροι
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, χίλιας φοραῖς καλλίτεροι,
βομβαρδισμοὶ τῆς Πέρβεας καὶ τοῦ Καραμπουροῦ,
κ' ἄλλος ἀγὼν ποδαρακῶς,
καὶ πόλεμος εἰρημικός,
εἰρημικότερος πολὺ καὶ τοῦ Πασχαλινοῦ,
τὸν ἔλεγον τὸν διεθνη λαβῶν ὡς μόνον γέρας
τῆς γῆς τῆς καινοῦμερας.

Κατόπιν ἄλλα εἰρημικά
καὶ γαλοῦν θουσία,
κατόπιν ἔθνολογικά
στολίσιμα Μουσεῖα

μὲ καθενὸς σταυρασεῦ τσαροῦ χι, φῆσι, λῆρα,
κ' εἰς κάθε Γιέγκη λέγαμι : βρᾶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα :

Κατόπιν τοὺς σταυρασεῦς
ἐμνοῦντες πρὸς ἀλλήλους,
ἐστράψαμεν ἡμᾶς ἀπὸς
καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους.

Κατόπιν μὲς' αὐτὸν καρφενὶ πολυάθλος ἐκάθισε
 πᾶς πολεμάρχος ἐμμαθῆς,
 καὶ δὲν εὐφρομένο ναεῖς,
 ὅπου δὲν ἠδραγαθήης,
 κα' ἀνάξιος ἐκρίνετο τῆς γῆς ἀτιθῆ τῆς θείας
 ὁ μὴ μετῶν τοῦλάχιστον δαδὲ τρεῖς ἀδραγαθίας.

Κατόπιν τούτων μ' ἄροτρον τοῦ πάλα Τριπολέμου
 πάλιν ἠροτριάσαμεν τὸ καρφοφόρον κράτος,
 κατόπιν ἐξητήσαμεν εὐθύναι τοῦ πόλλου,
 πλὴν ὁ καθένας ἐνιπτε τὰς χεῖρας οὐδ' Πίλλαιος,
 καὶ δὲν ἐδέχτο ναεῖς ἐν μεταφοροσύνῃ
 τὴν δόξαν τὴν πολεμικὴν τῆς νέας Ρωμηροσύνης.

Κατόπιν συνελήθεσε τὸ πάλα μεγαλειῶν
 ὁ πόλεμος ὁ Πάλλειος ὁ τῶν Εὐδαγγελλίων.
 Κατόπιν τούτων ἔγιναν ἀγῶνες μὲ ἀσπίδα
 κα' ἐσώθη τὸ πολίτευμα τῆς γῆς τῆς προκομμένης,
 κα' γενικῶς εἰσηχθῆσαν τῶν Ἀγγλων τὰ παιγνίδια
 κα' ἔμαθαν κα' οἱ φουριεράδες τὰ παίζουσι τὸ λὸν-τέννης.

Κατόπιν ἔλλοι πόλεμος, σταφιδικός ἐκείνος,
 μὲ τῆς γνωστῆς Μπαρμπάσσανας τοῦ Παπαστασινοῦς,
 κα' ἄλλαι σαπίδες ἀραπαῖς σαπιδοφόρον ομηγος
 κα' ἔγινε κλίμαξ' Ἰακωβ' πρὸς δόξης οὐρανοῦς.

Μετὰ φερόμεν τὸν λαδὸν τῆς φατεινῆς ἐστίας
 ὁ πόλεμος ὁ γλωσσινῶς ἐπὶ τῆς Ὀροστίας,
 κα' ἐρίπικται καὶ παῖδ' ὠν φρουραὶ
 κα' εὐζανοὶ γλωσσολόγοι
 φωνάζουσι: διαλύσ' οὐδὲ
 σὺ γλωσσασκευολόγοι.

Καὶ δὲ πρόγονος ὁ τραγοδὸς τοῦς καρφίταις τρέμων...
 συλλήβδην καὶ νοτιολογῆς
 τὴν φήμη τῆς λογάδος γῆς
 τὴν ἐκραταίωσε οὐρα παντοῦσιν πόλλου.

Ἴσοι δι' ἑκάστου μίνιστερ, ὁ Θεοδώρης τυντέτσι,
 ποῦ βᾶσαν ἀπερληραπτα γὰρ τοὺς θεομοῦς ἐπέστη.
 Δι' ἡκρεῖται τὸν καιρὸν ὀλίγ' μάν, ἦγον μεγαλοῦ γέροντα,
 ποῦ θεραπεύει τὸν ποιτῶν καὶ τὸ κοινὰ συμμέροτα.

Γροῦ μπλότῳ ράσκαλ, ἄνθρωπος μὲ γνώσει καὶ μὲ πνεῦμα,
 φῶσις καὶ κρῶσις φλογερά,
 κα' ἐπιστρατεύει παιερά
 μ' ἔνα του μόνου νεύμα.

Ἀπὸ τρέπονις κα' ὑποκλίσεις πρὸς τοὺς ἐστεμμένους ἔξει,
 κα' στοὺς φίλους ἀναφέρει
 πῶς' στῆς Λόντας τὰ Παλάγια πρὸ πολλοῦ καιροῦ τὸν εἶδος
 πρὶν ἀκόμ' ἀνακαλύψῃ τοὺς θεαμοῦς καὶ τῆς σαπίδες.

Δι' μίνιστερ ὄφ' φορεῖται ἀφέαρς, διηλαθῆ
 ὁ κῆρ' Ἀλέκος ὁ Σκουζῆς, ὁ δρόσος ἐν σπουδῇ
 σ' ἄτὰς γενομένης τελείας τῆς ζηλευτῆς Κερνίφας
 πρὸς δόξαν τῆς Γερμανικῆς τοῦ Κάιτσε πορφύρας,
 καὶ τριμυριαν ἐπιστάς, βασιανοθεῖς καὶ ἔταρας,
 καὶ μ' ἔνα μίλαν' ἀπὸν ἐκείθεν ἐπιστάρας.

Δι' πόλεισ' ὄφ' δι' μίνιστερ, ὁ Καραπάνος ἦτοι,
 ποῦ τόσουσ' κᾶλοσε σοφοῦσ' στῆς Κρησιώσας τὸ σπῆτι.
 Μὰ τὰ κα' ὁ Κόντες τῆς ἐλπίς, τὸν πικρῶν πικριν,
 ποθεῖ κορυμῶν λιγερό
 καὶ σ' τοῦ παλποῦ τὸ πατερό
 προτάσει τὸ θαλαριν.

Ὅρασι κα' ὁ Σιδρόπουλος, σπολι κα' αὐτοῦ τοῦ κράτους,
 μὲ τὸν Δελμοῦ, τὸν Βαρλά, καὶ μ' ἄλλους δαδὲ φίλατους.
 Λέγε πῶς δὲν' πατῆρα τὰ κᾶρη μόνου πόμμα,
 καὶ λέγε δίχως γαρσὰ
 πῶς μὲ τὸν Κόντε μελεῖ
 τὰ ξαναγίτη μὲν ψυχῇ κα' ἔνα μόνεχα σῶμα.

Ὅρισε κ' ἄλλα πρόσωπα πολὺ σημαντικά,
 ποὺ καρτεροῦν παρόσημα νὰ πάρουν Ἀγγλικά.
 Μπάρτ ἄν, φίλοι μου, ριχνεῖ τὸ σέϊ δάτ, λυποῦμαι
 ὡσάν ἱππότης ποῦμαι
 νὰ σὰς εἰπῶ πῶς ἀφείδως πρὸς δούλους δὲν σκορπίζονται
 ὡσάν τῶν Ρωμηῶν καὶ τ' Ἀγγλικά,
 ἐν τοῦτοις μοῦτρα μερικὰ
 δὲν πρέπει τ' ἀπελιπίωνται.

Ἐκτάλαβα τὸν πόνο σας κ' ἐκεῖ ποῦ πρέπει μίλησα...
 τρεῖς χεῖρες, φέρου Κουνί, φανταστικὴ Βασιλοῦσα.
 Σὺ κουρεμμένους ποιητὰς καὶ μαλλιαροὺς ἀπέτισον,
 ποῦ νόμῳφν ὁ ἔφαλε χρυσὴν ὁ ποιητὴς ὁ Τέννισον.

Σὺ κῆταξε τραγῶδα σου Ρωμηῶν πολιτισθέντας,
 μ' ἐκεῖνα τὰ φαῖβουλόκ σχεδὸν ἐξαγγλιθέντας.
 Ὑμνεῖτε τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Ἀγγλων ἐν φδαῖς,
 ἰδέτε τῶν ἀγγλίζοντα κ' ἐμὲ τὸν Κιρινέζο...
 μὰ δὲν ὑπάσχει θέαμα νὰ μάλλιστ' ἀπὸδες
 παρὰ νὰ βλέψη τὸν Ρωμηὸ νὰ κῆν τὸν Ἑγγλέζο.

Βασιλοῦσα φανταστικὴ
 γὰ κῆταξε κ' ἔδω κ' ἐκεῖ.

Κι' ὁ τελευταῖος ὁ Ρωμηός, Βασιλοῦσα, κ' ὁ πρῶτος
 Ἑγγλέζος θέλει νὰ γενῆ, κ' Ἰρλανδός καὶ Σκωτός.

Μὰ πόθος φλέγει πρὸ πολλοῦ κ' ἐμένα τὸν ζευζέκη
 νὰ τρώγω τοῦτοισι καὶ ρομφόρ, μπουντιγάμα καὶ μυριτῆκι,
 καὶ Χάθθ-Πάχι νὰ λαχταρῶ καὶ βουλεβράτ' ἀνέσωσης,
 κ' ὀμίχλην καὶ περιλάττον σὰς δρχὰς τὸν Ταμέωσας.

Ν' ἀκούσω λόγους ἤθελα τῶν Ἀγγλων τῶν ἐγκριτῶν
 μέσῳ στῶν Λόρθων τὴν Βουλήν καὶ μέσ' στῶν Κοινοτήτων,
 καὶ γὰρ Λανθόδουν νὰ μιλῶ, Μπάτφουρ καὶ Ροζμπιρῶ,
 κ' ὄχι γὰρ Κόντε Σκαρπινῶ καὶ γέρο Θεωδωρῆ.

Πῶς ἤθελα δηρὸ φάσκελα, νὰ δώσω στὴν πατριδα μου,
 μ' Ἑγγλέζους νὰ φροντίσω,
 καὶ σὺν Ρωμηός σὲ δηρὸ Βουλαῖς νὰ σταθῶν τὴν ἀρίδα μου,
 τὴν Ἄνω καὶ τὴν Κάτω.

Πῶς θέλω ν' ἀνακαταθῶ στῶν Ἀγγλων τ' Αἰ-λάφ,
 ἢ δὲ κυρία Φασουλῆ
 Λαῖδη τῆς Δόντιρας θυγηλῆ
 μὲλις νὰ καταδέχεται τὴν Δούμισσαν τοῦ Φάιφ.

Σὲ δέχεται, Βασιλοῦσα, τῶν πόλεων ἢ πόλις,
 κ' ἐμεῖς οἱ δύο ρήτορες ἐξώλιες καὶ προώλιες.
 Ἐλοῦ κ' Ἀυτοκρατοῦρισα μὲς στῆς Ἀυτοκρατοῦρισας...
 ἰζῆτω, γνῶντ' οὐτὶρ δι Κουνί... καὶ πάλιν κωλὸς ὤρισες.

Κι' ὁ Περικλέτης προσφώνων
 τὴν Ἀναστῶν τῶν Βρεττανῶν.

II. — Κι' ἐγὼ, ἔξιλος πολίτης,
 οἱ τιμῶ καὶ σὲ λατρεῖω,
 καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης
 μὲ λαχτάρα σοῦ γυρεῖω.

Κι' ἐγὼ οὐκ ἔβω μ' ἄρδ' στὴν λάμπριν τῆς Κορώνας τῆς τρανῆς,
 δῶστε μὰς τὴν Κρήτην τέλος,
 καὶ σὺ θεῖσιν κωλὸς
 δὲν θὰ βγαίη Βενιζέλος.

Χέλ, Βασιλοῦσα χρυσῆ,
 κ' ἀπὸ τῶν ψηλῶ σου θρόνο

κῆταξε μὲ λίγο πόνο
 τὸ πολίπαθο νηοί.

Κῆν ἢ φίλη μας Ἐδρώπη θὰ τὸ δώσω μὲ κωλὸ,
 κῆν κ' ἐμεῖς μὲ Γκρά τουφεμὶ θ' ἀνεβουῖμε στὸν Τρελλό.

Δῶστε τέλος στὴν μεγάλην τῶν αἱμάτων τραγῶδιαν, ἢ
 στέμματα λαμπρῶν ἀντέρων,
 κ' ἢ πατρίς τῶν ελευθέρων
 νὰ γυρεῖσιν πρὸς τὸν Μπάτφουρ τὸν γνωστὸν Ζουρλομανδῶν,
 δῶρον πρὸς τὴν Ρωμηοῦσιν τοῦ ποδὲ Σαλομβουδ
 σὺν τὴν ἔπιασε μὰ μέρη τοῦ πολέμου τὸ μπουοί.

Χίαρ Ἀνασσα τῶν Ἀγγλων κ' ἀδελφὴ τοῦ Βασιλῆα,
 τὶ χαιρετισμοὺς σοῦ στέλλει κ' ἢ παρόρηνα κωπελῆα.

Ἦες καὶ σὺ στὴν Ἑγγλιτέρα
 νὰ τὴν δώσουσιν στὴν μητέρα,
 κωλὸς τοῦς νὰ μὴ σαλιεῖ
 καὶ παντοῦ νὰ βουλεβράτῃ
 προκοπὴ καὶ φρονιμῆα.

Νὰ μὴν ἔχουν συμφορῆσεις,
 καὶ Ζουρλομανδῶα χεῖρος
 νὰ μὴ γίνεται καμῆα.

Καλὸς μὰς ἤλθε, Ἀνασσα τῶν Ἀγγλων εὐθαλῆς,
 κ' ὁ κορωνάτος ἀδελφός, ὁ τόσον προσφιλές,
 ποῦναι δικὸς μας Βασιλῆας,
 κἀδε γιορτὴ τῆς Πασγαλιῆς
 μὲ τῆς Ἀδῆλης τοῦς προθυχοντας κ' ἴλο τὰρχοντικὸ του
 σπᾶξες ταῦνὰ στρατιωτῶν καὶ σπᾶξουν τὸ δικὸ του,
 κ' ἔπειτα δίδει πρὸς αὐτοὺς προστάγματ' ἀποστηρᾶ
 κ' ἔπειτα στὸ Παλάτι του γυρεῖει μὰ χαρά.

Φ. — Ἀὐτὰ ποῦ λές Ἑλληνιστὶ
 ἔκω νὰ τῶρα κ' Ἀγγλιστὶ.

Δι Κῆν μ' ἄρδ' δι ἔγκς ὄφ κ' ὀλτ' ἔρερ
 ἐντ γωλὸς τὸ δὲμ κ' ἰς αἰβιερ ὄρντερε.

II. — Ὅρθη νὰ γίηης μασοκαρῶ, κ' ἄμῶσος ἐκωμῶσων
 νὰ φῆς κωμῆσας ματουκαῖς γοῖ τῶτα τ' Ἀγγλικῶ σον.

Λέγει Φασουλάης ὁ δάμης
 πρὸς τοὺς ἐκλωγεις τῆς Σάμης.

Σαμκοὶ καὶ Πυρρησιῶνοι, νῆα πάλιν ἐκλογῆ...
 καλοπονετῶς σὰς εἶπαν, μὰ κωλὸς ἄς μὴν ἀρῆθ.
 Καὶ γὰρ νὰ φρονίησιν ποῦνοι καὶ σωστοὶ Κεραλλοῦσιτας,
 ποῦ πιστοὶ στὸ φρόνημά σας ἔχετε ἠψηλὴ τῆς μῆταις,
 ἠφῆφους στὸν Καρβαλιεράτο, ἠφῆφους στὸν Ποταμῆνο
 δῶστε μὲ τὸ παραπάνω,
 κ' ἀποστελλάτε τους πάλιν μ' ἄρδημῶσος ζηλευτῶς
 ὡς ἐγκῆρους καὶ γνησίους κ' ἀληθεῖς σας βουλετῶς.

Καὶ κωμῆσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐσοῦ Τσιμωνίδη τρέξετε, κυρίαὶ καὶ κωπελίας,
 καὶ πάρετε τοῦ μαλοκαῖου μ' ἐταξωνταῖς ὀμπελίας.

Ἐσοῦ Τσιμωνίδη τρέξετε, τοῦ Ζήσης τοῦ γνωστοῦ,
 βιομηχάνου σημερον τῶντιν δαμωστοῦ.

Ὀμπελίας δῶν τῶν εἰδῶν τῆς νέας ἐποχῆς,
 κομῆσας, λεπίτῆσος, καὶ τῶσος ἀνωχῆς.

Σὰς βεβαῖδ, κυρίαὶ μου, πῶς μῆτε στὸ Παρίσι
 δὲν βρισκονται παρόμοιαι ὀμπελίας σὺν τοῦ Ζήσης.

Ὅδοις Ἀλβίου... γρηγορὰ νὰ πάτε διχῶς ἄλλο...
 ἔχει κ' ὑποκατάστημα στὸν Πειραῖα μεγάλο.